

בדרך ממטולה לצידון יורדים לליטני, עוברים את גשר חרדלה ומשם רוכבים בשביל לנבטיה. אחרי נבטיה מגיעים למקום הגבוה ביותר, ממנו כבר רואים את הים ואת צידון.

השביל היה תלול כל-כך, עד שבמקומות מסויימים נוצרו מעין מדרגות רחבות מאוד, דומות יותר לטרסות, להקל על הסוס ועל הולכי הרגל.

רוחב מדרגה כזו מיספר מטרים, ואז יורדים ועוברים למדרגה שניה. רוחב המדרגה וצורתה היו שונים, מותאמים לתנאים הטופוגרפיים.²⁵ משהגיע לצידון אחרי רכיבה מייגעת של כעשר שעות, יכולת להמשיך עד ביירות בדיליזיאנס.

צידון היתה בשנים ההן מרכז מסחרי סואן. בנמל עגנו ספינות משא וסירות גדולות, סוחרים עסקו ביבוא יצוא והובלות. הסוחרים הגדולים רובם ככולם היו יהודים.

שיירות של גמלים היו הולכות מהחורן לצידון עמוסות בחיטה ובשעורה, שמן זית וזיתים. השיירות היו מביאות לצידון תוצרת חקלאית גם מכפרי המתואלים, ומכל איזור הרי הלבנון. בדרך חזרה היו השיירות מובילות תפוחי זהב מהפרדסים שעל חוף הים לעבר הירדן ולחורן. היתה תנועה בלתי פוסקת של סחורות הלך וחזור.

הדרך מהחורן עד לחוף צידון הינה דרך עתיקה שעברה ממש ליד מטולה. בחורף כל השיירות השתמשו בדרך זו, שעברה בצד ההרים. בקיץ ניתן היה לקצר את הדרך ולחצות את העמק, המרגי (מרגי עיון).

הגבול המנדטורי סומן לפי דרך עתיקה זו, וזאת הסיבה שעמק עיון נשאר מעבר לגבול. הדרך העתיקה לא עברה בתוך העמק.

כביש עבר בין ג'דידה (מרגי עיון היום) לצידון, ואיני יודע מי בנה אותו, יתכן שהיתה כאן יוזמה צרפתית מאחר שעבר בלב איזור נוצרי.

ככביש הזה היינו רואים תופעה מוזרה של עגלות גדולות בעלות צורה אחידה. 5-6 פרדות היו רתומות לעגלה בשורה, זו אחר זו ולא בזוגות כפי הרגיל.

העגלות עמוסות משא והעגלונים הולכים לצידן ברגל, מזרזים את הפרדות בקריאות וצליפות שוט. אנחנו לא השתמשנו בכביש בדרכנו לצידון. הכביש לא התאים לרכיבה וכלי רכב לא היו לנו. היינו רוכבים בשבילים.²⁶

דיליזיאנס ראשון הופיע במטולה עוד לפני המלחמה. בעל הדיליזיאנס היה